

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **SOMNUS a. s.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2018, č. j. 22 Af 104/2017 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017, č. j. 29823/17/5300-22442-702972, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště v Opavě (dále též „správce daně“) ze dne 15. 11. 2016, č. j. 3241957/16/3216-50521-802597, kterým byla žalobkyni z moci úřední vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „daň“ nebo „DPH“) za 1. čtvrtletí 2014 ve výši 27 803 Kč. K vyměření daně z moci úřední přistoupil správce daně poté, co žalobkyni přípisem ze dne 22. 9. 2014 vyrozuměl o tom, že její podání daňového přiznání se z důvodu nedodržení formátu stanoveného v § 101a odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále též „zákon o DPH“) stalo neúčinným [žalobkyně podala dne 23. 4. 2014 příslušné daňové přiznání nejprve v listinné podobě a na výzvu správce daně reagovala dne 30. 5. 2014 podáním obsahujícím daňové přiznání v elektronické podobě, avšak nikoliv v předepsaném formátu („*.xml“)] a ona k výzvě správce daně ze dne 8. 10. 2014, vydané podle § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), daňové přiznání nepředložila. Správce daně stanovil daň z moci úřední dokazováním, když jako důkazní prostředek použil tvrzení žalobkyně uvedená v neúčinném daňovém přiznání.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud správním orgánům vytkl, že z jejich rozhodnutí není seznatelné, jak posoudily přílohu podání žalobkyně ze dne 30. 5. 2014 obsahující daňové příznání ve formátu „*.pdf“. Toliko uzavírají, že žalobkyně nedodržela elektronickou formu podání. Při vlastním posouzení věci pak krajský soud vycházel z § 101a zákona o DPH a § 71, § 72 a § 74 daňového řádu. Konstatoval, že úmyslem zákonodárce bylo stanovit povinnost podávat vybraná podání výhradně v předepsaném formátu a struktuře, kterou správce daně zveřejní, byť je sporné, zda lze tento povinný formát a strukturu stanovit vnitřním pokynem a oznámením na webových stránkách správce daně. Bez ohledu na to však nedodržení předepsané elektronické formy při podání daňového příznání dle krajského soudu nepředstavuje bez dalšího takovou vadu, při jejímž neodstranění na výzvu správce daně se daňové příznání považuje za neúčinné podle § 74 odst. 3 daňového řádu a odůvodňující vyměření daně z moci úřední jako při nepodání daňového příznání. Aby mohlo být podání považováno za neúčinné, muselo by mít takové vady, pro které není způsobitelné k projednání nebo pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní. Takovými vadami sporné daňové příznání netrpělo. Podání bylo projednatelné, i když je nebylo lze automatizovaně zpracovat. S ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015 - 35, pak bylo schopné rovněž vyvolat předpokládané účinky pro správu daní. Daňový řád krom toho neobsahuje žádné ustanovení, podle něhož by se k podání učiněnému jinak než v předepsané formě nepřihlíželo. Správce daně proto pochybil, pokud na sporné daňové příznání nahlížel pouze z důvodu nedodržení formy jako na neúčinné. Podmínky pro aplikaci § 145 odst. 1 daňového řádu a vyměření daně z moci úřední nebyly splněny, což je zásadní vadou řízení, pro niž krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil bez nařízení jednání.

III.

[3] Proti rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí a jinou vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tj. uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Dle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 Afs 61/2018 - 30, totiž pro postup dle citovaného ustanovení nepostačuje porušení ustanovení o řízení, ale musí dojít k ohrožení meritorní zákonnosti napadeného rozhodnutí. Výrok dotčeného platebního výměru by byl přitom shodný, i kdyby správce daně postupoval podle § 140 daňového řádu, neboť DPH byla stanovena z úřední povinnosti ve stejné výši, jakou žalobkyně uvedla v daňovém příznání. Krajský soud neuvedl, jaká subjektivní veřejná práva žalobkyně byla nesprávným procesním postupem dotčena, jeho rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný. Sám krajský soud se pak dopustil vady řízení, když přes výslovný požadavek stěžovatele ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

[5] Krajský soud dále chybně vyhodnotil splnění podmínek pro vydání výzvy dle § 74 odst. 1 daňového řádu. Z § 72 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 101a zákona o DPH vyplývá požadavek činit příslušná podání elektronicky ve zveřejněném formátu a struktuře. Pokud se tak

pokračování

neděje, je povinností správce daně dotyčnou osobu ke splnění této zákonné povinnosti vyzvat. V případě žalobkyně se podání stalo neúčinným až v důsledku toho, že nevyhověla této výzvě správce daně a neodstranila vytykané vady. Podmínky pro vydání výzvy přitom byly splněny. Na nyní posuzovaný případ nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 25/2015 - 38. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud totiž nezabýval tím, v čem spočívají „*předpokládáné*“ účinky na správu daní. Tehdy účinná právní úprava umožňovala učinit podání jak v listinné podobě, tak elektronicky. Chybně učiněné elektronické podání proto mohlo mít na správu daní účinky předpokládáné pro podání listinné. V nyní posuzované věci však byla žalobkyně povinna učinit podání pouze elektronicky ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. To, zda podání mohlo vyvolat „*předpokládáné*“ účinky na správu daní, je tedy třeba posoudit s důrazem na striktní požadavky relevantní právní úpravy. Z důvodové zprávy k novele zákona o DPH stěžovatel dovozuje, že předpokládaným účinkem podání daňového přiznání elektronicky v předepsaném formátu a struktuře nebylo pouze sdělení potřebných dat v předem určené struktuře, ale automatizovaná dostupnost dat z daňových přiznání do databází správců daně, aby bylo možno tyto plnohodnotně využívat k analýzám rizik. Jedná se o podstatně širší účinky pro správu daní, přesahující kontext jednotlivého daňového řízení. Tyto předpokládáné účinky pro správu daní nemohlo mít podání žalobkyně. Nevyhověla-li proto výzvě správce daně k odstranění vad podání, stalo se její podání neúčinným.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Dne 18. 4. 2019 doručil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doplnění kasační stížnosti, kterým reagoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, jímž byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele v obdobné věci. Dle stěžovatele je nyní posuzovaná věc odlišná tím, že žalobkyně prvně učinila podání v listinné podobě, a až následně v reakci na výzvu k odstranění vad podání elektronicky ve formátu „*.pdf“. Dále stěžovatel rozporuje závěry uvedeného rozsudku, když opakuje svou předchozí argumentaci k postupu dle § 74 odst. 1 daňového řádu a k tomu, co jsou předpokládáné účinky podání pro správu daní. Apeluje na Nejvyšší správní soud, aby se od rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40 odchýlil, neboť v něm vyjádřený právní názor je způsobit ztížit a zpomalit správu daní a nutí finanční správu přeskupit personální kapacity.

IV.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti k námitkám stěžovatele uvedla, že procesní postup soudu byl zákonný a hospodárný. Dopady do subjektivních práv žalobkyně spatřuje v nesprávném určení okamžiku vyměření daně, uplatnění sankce za pozdní podání daňového přiznání a dalších skutečnostech vyjmenovaných v žalobě. Výklad směřující k neúčinnosti jejího podání je rozporný se zásadami daňového řízení a smyslem správy daní, jejímž základem je dobrovolné podání daňového přiznání. Neúčinnost podání by měla být krajním řešením situací, kdy už nelze jinak komunikovat. Stěžovatel navíc svým postupem jasně dokázal, že i z podání v listinné podobě je schopen daň vyměřit. Skutkově je tedy věc dle žalobkyně jednoznačná. Závěrem žalobkyně uvedla, že náhradu nákladů neuplatňuje.

[9] K doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 4. 2019 žalobkyně uvedla, že neobsahuje novou právní argumentaci. Automatizované zpracování podání dle jejího názoru umožňuje i formát „*.pdf“. Domnívá se, že stanovení formátu a struktury elektronických podání formou pokynu D-349 není ústavně konformní, a proto jsou argumenty uváděné stěžovatelem bezvýznamné.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předně zdůraznit, že v posuzovaném případě se jedná o právně i skutkově obdobnou věc, která byla řešena v rozsudku ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Afs 383/2018 - 40. V obou případech se jednalo o přiznání k dani z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2014, které nebylo podáno ve formátu stanoveném správcem daně („*.xml“). Jediný rozdíl spočívá v tom, že v nyní posuzovaném případě bylo daňové přiznání nejprve zasláno v listinné podobě a až v reakci na výzvu k odstranění vad podání předloženo ve formátu „*.pdf“, zatímco ve věci posuzované devátým senátem bylo podání učiněno rovnou ve formátu „*.pdf“. Tento rozdíl však nemá pro posouzení věci žádný význam, neboť v obou případech správce daně shledal podání plátců daně neúčinnými a vyměřil daň z moci úřední (ve výši tvrzené v neúčinných podáních) proto, že nebyla provedena ve vyžadovaném formátu „*.xml“. Že se jedná o prakticky totožné případy, ostatně potvrzuje i formulace námitek v kasačních stížnostech; tyto jsou z velké části identické.

[13] I přes doplnění kasační stížnosti, respektive polemiku stěžovatele s argumentací devátého senátu, Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od právních závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, jakož i předtím v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 odchýlit.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, spočívající dle stěžovatele v tom, že krajský soud zrušil jeho rozhodnutí postupem dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., aniž by uvedl, jaká veřejná subjektivní práva žalobkyně byla jeho rozhodnutím dotčena.

[15] Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] Krajský soud v bodě 10 výslovně uvedl, že „nebyly splněny procesní předpoklady pro stanovení daně žalobkyni z moci úřední stanovené v § 145 odst. 1 daňového řádu, což má samo o sobě za následek takové procesní vady v postupu daňových orgánů předcházejících vydání napadeného rozhodnutí, pro které nelze jinak než napadené rozhodnutí zrušit.“ Předpoklady pro postup dle § 145 odst. 1 daňového řádu přitom nebyly splněny proto, že daňové přiznání nelze dle krajského soudu toliko pro nedodržení stanoveného formátu a neodstranění tohoto stavu k výzvě správce daně, považovat za neúčinné. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, „[v]ada, pro kterou krajský soud stěžovatelovo rozhodnutí zrušil, je zásadní povahy a má vliv na jeho zákonnost. Krajský soud tedy postupoval správně, když o věci rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání. Pro shledání porušení ustanovení o řízení není rozhodující, zda výsledná daň vyměřená v platebním výměru z úřední povinnosti byla či nebyla ve stejné výši jako ta, kterou žalobkyně původně vyčíslila ve svém daňovém přiznání.“ Jinými slovy, dotčení veřejných subjektivních práv žalobkyně nelze spojovat pouze s otázkou, zda se výsledná daň rovnala té, kterou uvedla v daňovém přiznání. I vyměření daně postupem, pro který nebyly splněny procesní předpoklady, může představovat zásadní procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jak potvrdil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Stěžovatel odhlíží od toho, že součástí výroku dle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu je v případě uložení platební povinnosti nejen částka, ale i uvedení právního předpisu, podle něhož správce daně

pokračování

rozhodoval. Odkazoval-li tedy správce daně ve vydaném platebním výměru na § 145 odst. 1 daňového řádu, přičemž dle krajského soudu pro tento postup nebyly splněny procesní předpoklady (nadto byla daň přesto stanovena dokazováním), nepochybně měla tato vada vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[17] Vzhledem k tomu, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení *bez jednání*, nebyl krajský soud ve smyslu § 76 odst. 3 s. ř. s. povinen nařídit ústní jednání ve věci, byť to stěžovatel požadoval. Řízení před krajským soudem v tomto ohledu netrpělo žádnou vadou, která by mohla způsobovat nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[18] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k vypořádání věcných námitek stěžovatele. Stejně jako v případě rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, i nyní stěžovatel nechce připustit, že právní a skutkový stav v projednávané věci je zcela podobný případu, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38, přičemž se snaží rozporovat i podobnost s věcí sp. zn. 9 Afs 383/2018. Namísto respektování výkladu dotčených zákonných ustanovení ze strany Nejvyššího správního soudu, staví své námitky na zdůraznění řady „technických“ odlišností jednotlivých věcí. Jedná se nicméně toliko o velmi sofistikovaný pokus o zdůvodnění nesprávného a správními soudy opakovaně neaprobovaného postupu, v jehož důsledku je nepřipustně omezen přístup ke splnění zákonem uložené povinnosti podat daňové přiznání.

[19] Podstata všech tří případů je však stejná. Žalobkyně podala elektronicky daňové přiznání k DPH ve formátu „*.pdf“ (v nyní posuzovaném případě nejdříve v listinné podobě, následně elektronicky ve formátu „*.pdf“), přičemž ve všech případech správce daně považoval takové podání za neúčinné, neboť nebylo v požadovaném formátu „*.xml“. Skutečnost, že v případě rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 byla dána pouze možnost elektronického podání přiznání, zatímco ve zbývajících případech se dle § 101a zákona o DPH jedná o povinnost, není natolik významná, aby nebylo možné závěry rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 v nyní projednávané věci aplikovat. To ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40.

[20] Pro posouzení věci je stěžejní, že § 101a zákona o DPH v rozhodném znění nezakotvoval neúčinnost podání, které není učiněno datovou zprávou ve formátu nebo struktuře zveřejněném správcem daně. Bylo proto nezbytné postupovat podle § 74 odst. 1 a 3 daňového řádu.

[21] Podle § 74 odst. 1 daňového řádu lze k výzvě a k případnému prohlášení neúčinnosti podání přistoupit pouze tehdy, pokud kvůli vadě takové podání a) *nebylo způsobitelné k projednání*, nebo pro kterou by b) *nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní*. Sporné je přitom pouze splnění podmínky ad b), kterou se dle stěžovatele Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 nezabýval. Jak již ovšem bylo vysvětleno v rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, Nejvyšší správní soud se předpokládanými účinky podání pro správu daní zabýval dostatečně a jeho závěry jsou přenositelné i na situace, kdy právní úprava předepisuje povinnou elektronickou formu podání. V rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40 Nejvyšší správní soud s odkazem na závěry rozsudku č. j. 2 Afs 25/2015 - 38 konstatoval, že „[o]becně platí, že podání je účinné vůči správci daně a má účinky pro správu daní od okamžiku, kdy dojde do sféry správce daně, a tím způsobem, jaký plyne z jeho obsahu. Jinak řečeno, účinky podání jsou závislé na obsahu podání a na čase, v němž bylo učiněno. Pokud by účinky podání měly být oproti tomuto rozsahu uměle ‚zmenšeny‘, například kvůli nedodržení jeho formy nebo jiných pro ně zákonem stanovených podmínek, musel by takový důsledek dostatečně jednoznačně a nepochybně ze zákona plynout. Takový důsledek však z právní úpravy v rozhodném období neplynul. Předpokládaným účinkem daňového přiznání pro správu daní je poskytnutí správcem daní takového souboru informací v předem určené struktuře, že s ním správce daně může dostatečně jednoduše pracovat a může se spolehnout aspoň v základní rovině na jeho přesnost a spolehlivost. Správce daně tedy mohl s takovým podáním

pracovat a stanovit žalobkyni daň z přidané hodnoty. Formát, který žalobkyně zvolila, je veřejně známý a často využívaný.“ S těmito závěry se nyní rozhodující senát zcela ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na citovaný rozsudek.

[22] Poukazuje-li stěžovatel na důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., jímž byla povinnost činit vybraná podání elektronickou formou do zákona o DPH vtělena, pak zaměňuje účinky pro správu daní se smyslem a účelem novelizace zákona o DPH. Nejvyšší správní soud nijak nezpochybnuje smysluplnost zavedení povinné elektronické formy podání v oblasti DPH z hlediska správy daní. Jakkoliv legitimní podklad tato povinnost může mít, sama o sobě nijak nezmenšuje účinky podání učiněných v jiném než předepsaném formátu, dostanou-li se do sféry správce daně po obsahové stránce perfektní informace, na jejichž základě bylo možné stanovit daň ve správné výši. Zájem na zjednodušení zpracovatelnosti daňového přiznání nelze upřednostnit před tímto cílem správy daně (srov. § 1 odst. 2 daňového řádu). Chybně zvolený formát podání bez dalšího nezamezí předpokládaným účinkům pro správu daní, je-li toto podání schopno splnit svoji (sdělovací) funkci po obsahové stránce úplně stejně jako jiná technická podoba formuláře.

[23] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než zopakovat závěr učiněný v rozsudku č. j. 9 Afs 383/2018 - 40. Na základě v rozhodné době účinné právní úpravy nebylo možné prohlásit žalobkyní podané daňové přiznání za neúčinné. Neúčinnost podání v jiném formátu či jiné struktuře byla do § 101a odst. 4 včleněna až novelou zákona o DPH zákonem č. 113/2016 Sb., účinnou od 1. 5. 2016. Do té doby, pokud podání splňovalo obě podmínky § 74 odst. 1 daňového řádu, tedy způsobilost k projednání a vyvolání předpokládaných účinků pro správu daní, bylo nutné na daňové přiznání pohlížet jako na účinné. V projednávané věci přitom obě tyto podmínky splněny byly a daňové přiznání žalobkyně tak mělo být považováno za účinné.

[24] K námitkám žalobkyně uvedeným v jejích vyjádřeních ke kasační stížnosti je třeba konstatovat, že rozsah přezkumu určuje stěžovatel v podané kasační stížnosti, přičemž vyjádření ostatních účastníků či osob zúčastněných na řízení neslouží k uplatnění vlastních námitek, invektiv vůči stěžovateli či soudům a dalších obecných polemik, ale k vyjádření stanoviska k námitkám vzneseným stěžovatelem, případně stanoviska k otázkám posuzovaným z úřední povinnosti. Jejimi námitkami o tom, že stěžovatel se nevypořádal s její žalobní argumentací, že opakovaně podává kasační stížnosti do již vyřešených otázek, že správní soudy nemají odvalu zpochybnit ústavní konformitu pokynu D-349, jaké jsou praktické problémy s fungováním formátu „*.xml“ a kdo je viníkem nastalé situace, či jejím návrhem na změnu s. ř. s. spočívající v rozhodování rozšířeného senátu na návrh účastníka řízení, se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť překračují vymezený rozsah kasační stížnosti a nejsou relevantní pro posouzení toho, zda podání žalobkyně splňovalo obě podmínky § 74 odst. 1 daňového řádu. Stejně jako ve věci sp. zn. 9 Afs 383/2018 pak nebylo ani nyní nezbytné zabývat se požadavkem žalobkyně na předložení věci Ústavnímu soudu. Důvodem rozhodnutí totiž je, že rozhodná právní úprava neumožnila shledat neúčinným podání učiněné způsobem, který zvolila žalobkyně. Otázka, zda samotný požadavek podávat určitá podání ve formátu „*.xml“ byl Ministerstvem financí stanoven ústavně předepsanou formou a po obsahové stránce splňoval požadavek minimalizace administrativního zatížení daňových subjektů ve smyslu § 72 odst. 2 daňového řádu, nebyla pro posouzení věci relevantní.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto jí zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

pokračování

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, avšak náhradu nákladů řízení dle jejího sdělení ze dne 14. 12. 2018 nepožaduje, a proto jí ji soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu